

Mẫu chuyện về Hồ Chí Minh

NHỚ MỘT LẦN BÁC ĐẾN THĂM

Mùng 1 Tết năm 1960, tôi từ trường Lục quân Sơn Tây lên nông trường Ba Vì để thăm các bạn miền Nam ở đây.

Vừa đến nông trường thì có một đoàn xe chạy tới. Một đồng chí ở trong xe bước ra mở cửa xe. Tôi thấy một cụ già mặc áo ka ki màu vàng đã bạc, râu trắng, vừa đi vào doanh trại vừa vẫy tay...

Bỗng ai đó la toáng lên:

- Bác Hồ! Các đồng chí ơi! Bác Hồ!

Thế là chúng tôi chạy theo vây quanh lấy Bác. Ai cũng muốn đến gần Bác, sờ áo, nắm tay nên chật ních người là người. Đồng chí cảnh vệ phải nói:

- Các cậu đứng xê ra cho Bác thở với chứ!...

Bác cười, chúng tôi cũng cười. Bấy giờ mới có người nhớ ra là phải mời Bác vào nhà Ban chỉ huy.

Ban chỉ huy đi vắng. Bác bảo chúng tôi đưa Bác lên hội trường. Hội trường ngổn ngang các "chiến tích" của đêm giao thừa hôm qua. Dưới đất, trên bàn đầy xác pháo, giấy gói kẹo, mẩu thuốc lá, xương gà... Thấy anh em bối rối dọn dẹp, Bác nói:

- Khách đến ai lại đi quét nhà.

Bác nhìn anh em rồi đột nhiên hỏi:

- Căng tin có bán dao bào không?

Đồng chí phụ trách căng tin ngỡ Bác mua làm gì đó nên sốt sắng thưa:

- Dạ thưa Bác, có bán ạ.

Không ngờ, Bác mới chỉnh cho:

- Lính nông trường cũng phải đẹp chứ. Sao các chú không cạo râu. Cạo râu vừa đẹp mình, đẹp quân nhân, đẹp quân đội.

Anh em nhìn nhau, anh nào cũng râu tóc bờm xờm, bẽn lễn, ngượng quá, có anh cúi đầu xuống. Bác nói lảng sang chuyện khác.

- Năm nay các chú làm heo hay gà ăn Tết? Có gói bánh chưng không? Có nhớ miền Nam không? Có món gì miền Nam không?

Anh em tranh nhau đáp, nào là có bánh chưng, có dưa kiệu, chuối ngào...

Bác khen:

- Các chú giỏi đấy. Như vậy đón xuân phần khởi chứ.

Một anh nào đó mạnh dạn "vòi vĩnh":

- Thưa Bác, nếu có văn công Tổng cục phục vụ vài màn thì vui nhất ạ!

Bác cười nói:

- Cái vui do chính các chú làm ra mới có ý nghĩa. Các chú vui hát cùng nhau, tự nhiên hơn. Mình diễn mình xem khoái hơn chứ...

Khoảng mười lăm phút sau Bác ra về. Chợt phía sau có một chị bé con chạy đuổi theo Bác, hớt hải nói:

- Bác, cháu chúc Bác sống lâu trăm tuổi.

Bác bế cháu trai lên hỏi chúng tôi:

- Bác đồ các chú biết cháu bé này như thế nào không?

Chẳng ai trả lời được, Bác mỉm cười nói:

- Đây là cậu bé có cái đầu miền Nam nhưng cái đít là đít miền Bắc...

Anh em chúng tôi cười ầm lên. Bác trao em bé cho mẹ cháu. Khi xe đã chạy xa, chúng tôi vẫn còn thấy cánh tay Bác vẫy.

(Đại tá Phan Hồng Lạc kể)

(Trích "Bác Hồ viên ngọc quý của mọi thời đại". Sách hiện đang sẵn sàng phục vụ tại Thư viện tỉnh Đồng Tháp. Phòng đọc: KAVL17.8376, Phòng mượn: MEVV16.5052 - 5053)